

Отже, на основі зазначеного вище, доходи бюджетів можна визначити як грошові надходження, що отримуються за рахунок різноманітних джерел, перелік яких визначений в Бюджетному кодексі України, а розміри встановлюються щороку законом про державний бюджет на поточний рік.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бюджетний кодекс України: станом на 26 жовтня 2014 р. / Верховна Рада України. – Офіц.вид. // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 50–51. – С. 1778.
2. Музика О. А. Правове регулювання неподаткових доходів місцевих бюджетів України: дис.канд. юрид. наук. / Оксана Анатоліївна Музика. – К., 2005. – 260 с.
3. Пауль А. Г. Понятие доходов бюджета / А. Г. Пауль // Финансово-правовая доктрина постсоциалистического государства. – Черновцы : Рута, 2003. – Вып. 2. – С. 121–134.
4. Тедеев А. А., Парыгина В. А., Мельников С. И. Бюджетное право Российской Федерации : учеб. пособ. – М. : Приор-издат, 2003. – 192 с.
5. Пришва Н. Ю. Правові проблеми регулювання обов'язкових платежів : [моногр.] / Н. Ю. Пришва. – К. : ЕксОб, 2003. – 280 с.

Е.Н. Орінда,

*аспірант кафедри міжнародного права та міжнародних відносин
Національного університету «Одеська юридична академія»,*

м. Одеса, Україна

*Керівник: кандидат юридичних наук,
доцент Т.Р. Короткий*

РОЛЬ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО СПІВРОБІТНИЦТВА У БОРОТБІ З ЕПІДЕМІЯМИ ТА ПАНДЕМІЯМИ ЯК ГЛОБАЛЬНИХ ВИКЛИКІВ І ЗАГРОЗ СУЧАСНОСТІ

Не визиває сумнівів як факт об'єктивного існування у міжнародних відносинах такого явища як «глобалізація», котра позитивно та негативно впливає на розвиток міжнародно-правового співробітництва щодо подолання негативних наслідків її.

Глобалізація проявляється у сфері міжнародної торгівлі, стратегії виробництва і глобальних потоків капіталу, культурного релятивізму, а також породжує низку проблем.

Серед глобальних проблем людства, тобто таких, які потребують спільних зусиль світової спільноти на глобальному рівні задля свого вирішення, потрібно визначити розповсюдження епідемій та пандемій. Передумовою формування даної глобальної проблеми є багато факторів, а саме свобода переміщення товарів, людей, тварин, що спричиняє сприятливі умови для розповсюдження епідемій та пандемій на глобальному рівні. Розповсюдження епідемій та пандемій загрожує як індивідуальному здоров'ю, так і колективному, що породжує небезпеку для всього людства чи геному конкретної нації, яка є в зоні ризику.

У зв'язку з масовою міграцією населення в умовах глобалізації породжує поширення епідемічних хвороб. Фактично існує вкрай мало держав, куди б було важко потрапити легально чи нелегально. Відповідно і захворювання разом з людьми та їхніми речами легко переміщуються в просторі. Процеси глобалізації підривають здатність суверенної держави для захисту населення від інфекційних хвороб, що у свою чергу створює загрозу епідеміологічній безпеці держави.

На протипагу негативних наслідків розповсюдження епідемій та пандемій в століття глобалізації породжує «глобалізацію громадського здоров'я» направлену на людину, держави та міжнародне співтовариство. «Глобалізація громадського здоров'я» можлива якщо використовувати інструментарій міжнародно-правового співробітництва та шляхом вирішення глобальних проблем, у тому числі розповсюдження епідемій та пандемій.

Всесвітня організація охорони здоров'я (далі – ВООЗ) стверджує, що інфекційні захворювання в даний час представляють собою «глобальну кризу, яка вимагає координованого міжнародного

співробітництва. Як справедливо стверджують О. В. Задорожній, М. О. Медведєва з огляду на збільшення кількості нових, раніше невідомих і вкрай небезпечних інфекційних хвороб (наприклад, SARS, високопатогенний грип птиці), збільшення числа жертв таких хвороб та поширення епідемій по всьому світу нагальним постає питання про забезпечення права на охорону здоров'я пересічних громадян в кожній державі [1, с. 64].

З 1851 року вперше держави почали усвідомлювати загрозу національним громадським системам охорони здоров'я, викликану поширенням хвороб із-за кордону через міжнародну торгівлю і туризм, що стимулювало об'єднання зусиль міжнародного співробітництва в галузі боротьби з розповсюдженням інфекційних захворювань. Уже в 1866 році, експерти стверджували, що традиційна національна стратегія боротьби з ввезенням інфекційних захворювань – інфекційний карантин – більше не ефективна, враховуючи зростання міжнародної торгівлі та туризму. Крім того, перша Міжнародна санітарна конференція в 1851 році, і наступні в дев'ятнадцятому столітті, були викликані проблемами в європейських державах у зв'язку з поширенням інфекційних захворювань в Європі з неєвропейських територій шляхом міжнародних поїздок і торговлею.

Передумовами скликання міжнародних санітарних конференцій та прийняття санітарних конвенцій стали постійні спалахи епідемій. Так, наприклад, холера є одним з інфекційних захворювань, делегати у 1851 році на Міжнародній санітарній конференції обговорили наслідки чотирьох руйнівних пандемій холери між 1830 р. і 1896 р. Основною причиною цих спалахів холери в Європі та Північній Америці були неякісні системи водопостачання і каналізації. Погані умови громадської охорони здоров'я в європейських і північно-американських містах додатково сприяли поширенню інших інфекційних захворювань, таких як туберкульоз. Можливості громадської охорони здоров'я в дев'ятнадцятому столітті в Європі були вразливі до патогенних мікробів. Фактори, які сприяли поширенню інфекційних захворювань в середині дев'ятнадцятого століття притамані й століттю глобалізації. Перший фактор – потужність міжнародних поїздок і торгівлі сприяли поширенню інфекційних захворювань через кордони по всьому світу. Другий фактор – недоліки в системах охорони здоров'я та санітарії. Таким чином, в дев'ятнадцятому столітті, патогенні мікроби були умовами для поширення інфекційних захворювань через подорожі до нових регіонів і, як наслідок, – смерті уразливих груп населення. Підвищення темпів і обсягів міжнародної торгівлі і туризму в поєднанні з поганими системами громадської охорони здоров'я сприяли поширенню інфекційних захворювань в дев'ятнадцятому столітті та не втратили своєї актуальності в століття глобалізації.

Визнання того факту, що глобалізація несе з собою як нові складні проблеми світового поширення хвороб, так можливості для їх запобігання, стало відправною точкою для перегляду Міжнародних медико-санітарних правил 1969 р. та прийняття нових у 2005 р., каталізатором даного процесу став спалах ТОРС в 2003 році.

Д. Фідлер виділяє п'ять умов які впливають на розповсюдження епідемій та пандемій:

- 1) міжнародна торгівля та подорожі як ефективні канали для поширення інфекційних захворювань;
- 2) прогалини в національних системах громадської охорони здоров'я, в тому числі зниження ефективності антимікробних препаратів;
- 3) відмова від інтернаціоналізації громадського здоров'я;
- 4) розвиток безпрецедентних рівнів глибоко укорінених соціальних, економічних та екологічних проблем, які забезпечують сприятливі умови для патогенних інфекцій;
- 5) ослаблення здатності держави контролювати свою внутрішню економіку і, таким чином, неякісне задоволення потреб суспільної охорони здоров'я і соціальних, економічних та екологічних проблем через глобалізацію ринків [2, р. 33–34].

Глобальний порядок денний у галузі охорони здоров'я визначається договорами, прийнятими на міжнародному рівні. У 2000 р. Декларація тисячоліття ООН поклала на держави відповідальність за створення глобального партнерства щодо скорочення масштабів убогості, поліпшення системи охорони здоров'я, захисту прав людини, гендерної рівності. Зобов'язання по досягненню цілей у галузі розвитку взяли на себе як багаті, так і бідні держави. Спеціальна сесія Організації Об'єднаних Націй з ВІЛ/СНІДу висунула на передній план боротьбу з інфекційними захворюваннями, які розглядаються в якості загрози для глобальної безпеки.

У той же час різке збільшення темпів поширення епідемічних інфекцій, що представляють глобальну загрозу, відсутність стійких позитивних тенденцій у боротьбі з ВІЛ/СНІДом, туберкульозом та малярією, розповсюдження вірусу Еболи, негативний вплив епідемій і пандемій на всі сфери

діяльності сучасного суспільства показали, що здійснюються ВООЗ програм та ініціатив недостатньо для ефективного протистояння таким пандеміям. Для того щоб більш ефективно протистояти їм, потрібно участь міжнародних урядових і неурядових організацій, а також необхідно прийняття низки заходів політичного, економічного, правового характеру та створення системи глобального управління. Діяльність таких організацій, розробка та прийняття відповідних міжнародно-правових актів і законодавчих актів повинні доповнювати один одного та скоординовано бути направлені на вирішення проблеми розповсюдження епідемій та пандемій не обмежуючи права людини та свободу торгівлі. Це могло б сприяти підвищенню ефективності міжнародного співробітництва в боротьбі з епідеміями, що представляють глобальну загрозу. Тільки спільна глобальна координація та її правове регулювання в наданні допомоги державам по запобіганню, боротьбі з інфекційними захворюваннями може увінчатися успіхом, яка повинна охоплювати всі рівні (універсальний глобальний, регіональний, двосторонній, державний) і всі механізми (інституційний, нормативний, організаційний, контролю/моніторингу, доступу до лікарських засобів і т.д.).

ЛІТЕРАТУРА

1. Задорожній О. В. Імплементация міжнародних стандартів захисту прав людини в сфері боротьби з інфекційними хворобами в національному праві України / О. В. Задорожній, М. О. Медведєва // Укр. часопис міжнар. права. – 2006. – № 1. – С. 64–76.
2. Fidler D. The Globalization of Public Health: Emerging Infectious Diseases and International Relations / D. Fidler // Global Legal Studies Journal. – Vol. 5:11. – 1997. – P. 12–57.
3. Сажієнко Н. В. Развитие международно-правового співробітництва держав в сфері здоров'я / Н. В. Сажієнко / Матеріали Міжнародного молодіжного наукового форуму «ЛОМОНОСОВ-2011» / Отв. ред. А. И. Андреев, А. В. Андриянов, Е. А. Антипов, М. В. Чистякова. [Электронный ресурс]. – М. : МАКС Пресс, 2011. — 1 електрон. опг. диск (DVD-ROM); 12 см. – Режим доступу до збірника : http://lomonosov-msu.ru/archive/Lomonosov_2011/1363/34318_604a.pdf
4. Сажієнко Н. В. Международно-правовое співробітництво держав в медико-санитарной сфері / Н. В. Сажієнко / Людина і закон: публічно-правовий вимір : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «VII Прибузькі юридичні читання» (25–26 листопада 2011 року) / за ред. С. В. Ківалова, В. О. Тулякова, В. О. Козаченка. – Миколаїв : Ліон, 2011. – С. 97–99.

Н.А. Орловська,

доктор юридичних наук, професор,

Інститут національного та міжнародного права

Міжнародного гуманітарного університету,

м. Одеса, Україна

ПРОБАЦІЯ ЯК НОВЕЛА ЗАПОБІЖНОГО ЗАКОНОДАВСТВА (ЩОДО ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ПРОБАЦІЮ»)

Євроінтеграційні сподівання України спричинили появу у вітчизняному нормативно-правовому полі інститутів, доцільність яких тривалий час була предметом гострої фахової дискусії. Серед них – пробація – інститут, звичний для запобіжного законодавства західних країн та, почасти, держав, які запозичили західний (американський та європейський) досвід поводження з певними категоріями правопорушників. Ще у 1981 р. була утворена Європейська організація пробації.

В Україні, на фоні дискусії щодо правової природи, змісту, персоналу та суб'єктів, видів, наслідків пробації, було розроблено низку законопроектів (зокрема, № 3412 від 26.11.2008 р., поданий Швецом В. Д.; № 1197-1 від 18.01.2011 р., поданий Кабінетом Міністрів України; № 0921 від 27.11.2014 р., поданий Кабінетом Міністрів України). Нарешті 5.02.2015 р. було прийнято Закон України «Про пробацію».

Для розуміння значення пробації як засобу запобігання злочинності (зрозуміло, йдеться про рецидивну злочинність), її місця у запобіжному інструментарії доцільно звернутися до результатів теоретичних розвідок та осмислення зарубіжного досвіду в цій сфері.

Так, термін «пробація» можна сприймати у декількох варіантах, зокрема:

- концепція соціальної роботи з правопорушниками та іншими соціально вразливими групами;